

8. szám.
Jun. 22-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2 ft. 10 kr.** vagy máj.—dec. 8 hó
4 ft. 20 kr. uj penzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál — **Kiadó-
hivatal : Pest egyetem-utca 4-dik szám.**

IX. kötet.

A LEGIONARIUS DALA.

Van nekem egy bátyám szép Magyarországon,
Jó táblabíró az igazi fajtából.
Én meg vagyok rongyos legionarius,
Hazámnak földétől és szivétől távol.

Bátyám mikor kimegy, megnézik a lányok,
Sarkantyús, ezüstös, zsinóros gálában.
Én csak este járok, — akkor nem süti nap
Fövegtelen fejem s véres mezitlábam.

Bátyám mikor beszél az országgyűlésen,
Eljent riadoz rá száz lelkesült torok.
A mit én beszélek, ha érti valaki,
Csak azt feleli rá : „eredj, ne háborogj.“

Bátyám, ha elmondta nemes dictióját
Iszik a hazáért, a mi nagyon helyes;
Aztán másodikat a „távol levőkért!“
Vagy jobban mondva a távollevők *helyett.*

Bátyám a mikor egy városba érkezik,
Mingyárt fáklyászenét rendeznek számára.
Nekem fáklyás zeném : csillagos ég, tenger;
Szobám nincs, a parton hálók éjszakára.

Bátyám álmodik lágy párnán sült galambbal,
Mit én készen viszek majd számára haza.
Én meg hideg kövön azzal a kenyérrel,
Mit terem, — de nem ad — az imádott haza.

Hanem ez nem panasz; — köszönet a jókért,
Azokról is illő lesz megemlékezni :
Nekem van jó áldott vontcsövü fegyverem,
És van szabadságom — s a bátyámnak ez nincs.

K—s M—n.

1859. évből s a január — aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk

T u l i t.

P. L . . . ban lakott egy derék perceptor, ki iskolás korában annyira magába vette a deák szókat, hogy aztán egész életében sem tudott megszabadulni azoktól, vegyítván minden harmadik szavába egy-egy kifejezést az auctorokból. Jah! jó akaratból úgy megszorítottak bennünket böles professoraink, hogy akarva nem-akarva boldogulnunk kellett, s megtanultunk deákul. A volt ám az erőszak! Ha a mostani „népboldogítók“ az exekváló szuronyokkal garnirozott „alkotmányt“ úgy belénk préselhetnék, semmi baj sem volna most. Minek is kerülnék ki az emberek az iskolából, hol ottan a professorok alatt olyan gondos felviázásban lehetnének!

A fentirt perceptor urnak a volt a szokása, hogy számadó könyvébe a fizetők nevei után eszót írta: „tulit“ (meghozta). Történik, hogy a már őszbe csavarodó urambátyámhoz egy csinos menyecske jó fizetni. A hivatalnok veszi a pénzt, megolvassa, rendben van az. A menyecske indulni készül, midőn a bejegyzésre kerül a dolog, azért is miközben a könyvet keresi, utána kiált a már ajtóban állónak :

— Megálljon édes lelkem, hadd *tulitozzam meg*.

A nő zavarba jő. s bámulva tekintvén hivatalnokára, így válaszol :

— Ugyan édes nemzetes uram, hogy gondol ki-gyelled olyanokat!?

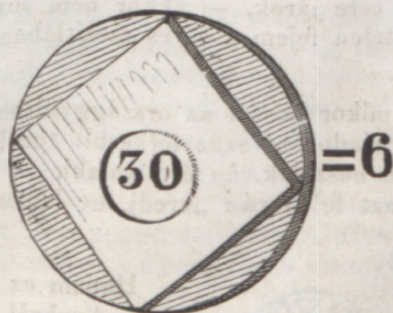
Javaslat a nemzeti muzeumban felállítandó képesarnok számára beküldött festmények chronologiai elrendezésére nézve, mely szerint az itt például felhozott képek a következő osztályokba valók :

I. (Az arany-kor, vagy a magyar fénykorába.) Dicső festmény, mely azon jelene-tet ábrázolja, melyben a magyar kényelme-sen nézi, hogy hozzák neki az évi adót aranyban, két sulyos terhe alatt meghaj-lott izzadó görög hét mázsa aranyat czi-pelvén. Felséges idő! — a mostanihoz képest.

II. (Ezüst-korba.) A magyar meghódítja az ezüst félholdat, az ezüst (buzogány) csillagot csak úgy szórván a hitetlen fejére. — Ha akkor nem volt elég ezüst, hát soha nem volt.

III. (Réz v. sophismak korába.) Igen rejtélyes kép : egy réz tekercs, ebbe vésve van e szám : 30, emellett egyenlőségi jel =, ezt követi egy 6. A festő igen különös szeszélyben teremté alkal-masint ezt a művet.

IV. (*Vaskor-ba.*) Ezen kép egyet ama számtalan vasmellű fiukból ábrázol, melyek Magyarországra jöttek cserébe magyarul tanulni.

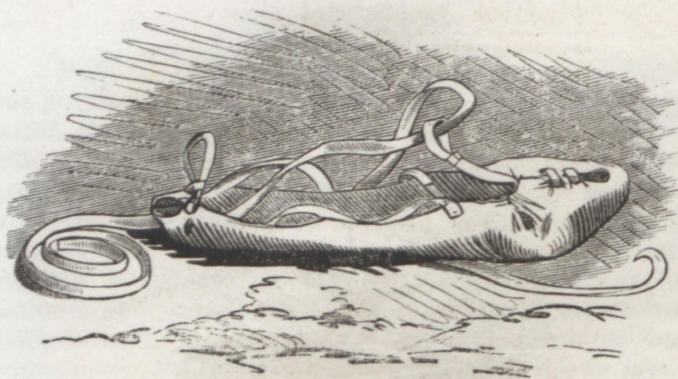
V. (*Ólom, kén és Salpeter- vagy a kegyelem kora.*) Beküldetett Németországból, czélja homályos.

VI. (*Átmeneti kor az erőműves testekre vagy a „Civilisatio“ korába.*) Ez egy szent Nimbussal ellátott kifogyhatatlan kalamáris.

VII. (*Papir- s jótékonyágok korába való.*) Egy különös emlékoszlop dülő-félben. Igen hü festmény, még azon irka-firkák is, melyekkel csintalan fiúk az ilyeneket szokták díszíteni, a legkisebb részletesség adva vannak.

HISTORIAI ADOMÁK.

Földváry.

Tiszteletes Földváry uram, e század első negyedében nagyhirű debreczeni reformatus prédikátor, ki puritán izlésével mindig ellene volt, hogy az ottani templomba orgona állíttassék, mondván: a mi népünk nem kanári madár, hogy werkli mellett tanuljon énekelni, egyik lábára kissé sántított, de hathatós és erőteljes beszédeit a nép szívesen hallgatta. Egyszer midőn egész ornatusban templomba biczegne, — valamely idegen ember oly hangon találta megjegyezni szomszédjához, hogy az öreg ur is meghallaná:

— Ni de santa ez a pap!

— Nem *sánta pap*, visszafordul az érdeklött; hanem *sánta ember!*

Kurucz asszony.

B-né kurucz egy asszony volt.

Betört, berontott ő, a hová akart; nem volt ő előtte ajtó zár. Inuit, incessit, invasit, irrupit. Sajat szájából hallottuk — s az nem volt dicsekvés, ez való volt, — mennyit pörölt Metternich államminiszterrel ez vagy amaz országos dolog fölött.

Egyszer beront néhai Ferencz császárhoz, s azt mondja neki:

— Egy nagyreményű fiam van Fölséges uram, kit én Fölséged szolgálatára növeltem, de növelésének befejezésére még szükséges volna egy kis külföldre utazás, erre pedig egy pár ezer forint, kérem Fölségedet, kegyeskedjék e pár ezer forintot előlegezni: Fölséged és az állam fogja hasznát látni, midőn ily lángész kifejtése elősegítettik! Ily hatalmas okoknak, ily nyelves ügyvéd által előadva, az öreg császár ellen nem állhatva, kifizeté a kétezer forintot. B. barátunkon sem a tisztességes tudomány, sem az utazás nem sokat fogott, sem vármegye, sem annyival inkább az össz állam nem sok hasznát vette az anyja által belé törekvésített állambölcséletnek: de a mámi czélfát érte: a külföldön kalózzolhatott.

Egyszer az országbíróhoz M—hoz be akar menni. Az inas utját állja, hogy ő excja épen most öltözködik.

VIII. (*A bocs-kor-ba*), melybe okvetetlen jutnunk kell, ha amaz oszlop végkép el nem dül. Bevégzetlen kép. A szemlélők az ilyeneknek, fájdalom, kevés figyelmet szoktak ajánlani.

Bocz.

Annál jobb — mond — félre lökvén az inast — mert jól meg volt teremve az asszony — most hát leginkább érkezhetik velem beszélni.

Egyszer a gőzhajón előfogja M—it; tele beszélí mindkét fülét. M—i szabadulni akar, B—né mindenütt nyomában, soha be nem állott a szája. Végre kifakad a jámbor M—i: Ugyan mit akar már velem? Adjon 300 ftot, mond B—né rettentetlen arczczal. Jó van! menjen! pusztuljon! — M—i megörült, hogy ennyivel szabadulhatott meg tőle, tán még ezer forintot is megadott volna neki.

1849-ben Rüdiger orosz huszárjai B—né szomszédjától négy lovat elraboltak. B—né beront Rüdiger-hoz! Excellenz! hát ilyen az a híres orosz katonai fegyelem! szegény szomszédomat ilyen meg ilyen lovu s hajtó*áju huszárok megrabolták! — Rüdiger az illető ezredest előhivatja, a lovak háromszoros árában elmarasztalván, a 3000 ftot azonnal a károsodottnak ki is fizetteti. Az alatt a kocsis fölismervén a lovakat, B—né ezt is bejelenti Rüdigernek, ki mindamellert az ezredes birságát a félnél maradni, a rablókat pedig azonnal főbe lövetni — s B—né, hogy az executionnak tanuja legyen — parancsolja.

— Isten mentsen! mond B—né, ezt nem akarom, — hanem ha exciád akarja, én exciádnak jó szolgálátokat tehetek. Én ismerem Görgeit, ha akar exciád irni Görgeinek, én elviszem, s választ is hozok.

— Jól van!

Rüdiger ír, s be akarja pecsételni.

— De én is tudni akarom mi van benne, tudnom kell! Kérem fölolvasni. És Rudiger fölolvasta a francia nyelven irt levelet. — És B—né B.-Gyarmatból Debreczenig vitte Rüdigertől Görgeihez a levelet.

(Fides penes auctorem! — Szerk.)

Az orosz ezredes.

Az auszterliczi csata után, 1805-ben, a Magyarországon át honukba visszavonuló orosz lovasság mellé polgári biztosként néhai Péchy Imre utóbb septemvir volt rendelve, ki viszont maga mellé segédül a Marti novich-féle conspiratióba a királyi fiscus által hivatalból beerőszakolt Úza Pált vette. A biztos segéde és az

orosz törzstisztek egy asztalnál ebédeltek. Egyszer az asztalnál Péchy huszárja sonkás tésztát hordozott körül, de az orosz tisztetek egyike sem vett belőle. Mikor a vétel sora Úzára került, a huszár azt mondja neki, vegyen az ur ebből a jó ételből, adta vadráczai, egyik sem tudja mi a jó. — Erre elneveti magát a szomszéd ezredes, Úza kérdi:

— Értette tán mit mondott ez az ember?

— Hogyne, válaszolt magyarul, hiszen Debreczenben két évig voltam boltos legény!

A falusi poéta.

N. a csökmői sárkánynak és a sárkányhuzató Csúba Ferkenek illetén versekben megéncklője —

Ugy de forint ötszáz fizetődjön nékem előre,

Másként sárkánynak nem lesz keteké soha bőre —
rögtönzött verseiről volt híres a század elején. — A mezőturaiak egy része fölbiztatta, hogy meghívják tanítónak hozzájuk, a másik rész ellenezvén, a meghívás elmaradt, mire rögtön így verselt:

Rut dolog az, hogy Túr, valamennyi van, annyifelé túr.

Egyik előkelő egyházi megígérte a meghívás kieszközölését, ha eme vers ferde értelmét kijavítja, mire viszont így verselt:

T. punctum. T. úr! egybe', tekintetes ur.

Egy urtól fűtő szalmát kért. Adok, válaszolt a főlészolított, ha rögtön versben kérsz. Mire poétánk:

Szolgád lesz köteles, szalma ha lesz hat öles.

Praedestinálva van.

Egy jelenleg köztisztviselőben álló főkirálybíró, fiatal korában, mikor utazni volt külföldön, egy kissé tulságosan gyakorolta a hirhedett magyar bőkezűséget. Midőn már a pénzkérésnek szokott módjait kimerítette, a következő indokolással folyamodott a fejéhez, ki mellesleg mondva, buzgó reformatus és katonás ember volt:

— Édes jó apám! Egy ideig mondhatom, magam is aggódtam kissé felesleges költségeim miatt, de végre mint jó kálvinista megnyugovám, hogy így van praedestinálva. Ohajtanám, hogy édes apám is így vegye a dolgot.“

— Meghiszem fiam — felelé apja a küldött pénz mellett — hogy bő költésed praedestinálva van; de vigyázz, nehogy az is praedestinálva legyen, hogy mikor hazajössz, jól elpáholjalak.“

C S A T A K É P.

Puskás Márton modorában.

Itt az ellen. Szörnyű tábor . . .
Lesz minékünk máma Gábor!

A zuávok vannak elől, —
Közülök egy tized elől, . . .
Brum . . . de fázom kívül-belől!

Hah! mit hallok? Nagy robajgás,
Haskorrogás, hörgő, jajgás. —
Szól az ágyu, szól a puska,
És a löveg nem — haluska,
Pejg jobb volna — isten ugysa! . . .

Szörnyüség veszedelem!
Mint midőn két veszett elem,
Melyek közül egyik épen
Nincs megveszve kellőképen, —
Veri egymást agyba, képen.

Ahol harcol Hős Benedek,
Haja szála mind meredek;
S véle számos jó granicsár,
Kár, hogy nevők csupa *ics-ár*,
S bakancsukba befolyik sár . . .

Emitt szökik át féltábor,
Velők a regemenpátor.
Amott pedig visszafutnak,
Itt még panganétra jutnak,
Kadétsereg ered utnak! . . .

Rongyos zuáv puskaagygyal
Csarapárokat megagygal,
Szép katonát, mintha gyárban
Készült volna — magas árban;
— Ember bízik lábaszárban . . .

Óh, hatalmas égi Ista!
Nyomba véged léssen Pista.
Hordd el hamar a nadrágod,
Csinálhatsz te egy kis rákot, —
Úgyis csak a körmöd rágod! . . .

Ötvenezer vitéz immár —
Vesztve, mint a fehér timár,
Ki gyászpaddon zöld mentében, —
De a Minció mentében
Gyászpadd se kell mostan épen.

Bumszt! — emitt meg Garibáldi
Jön, miként a tenger bálti
Hulláma ha — nem az orrán,
De mint kifér egész torkán
Kiállt rá a bősüzt orkán . . .

Már a pipám is csak szörtög, —
Várja ám be ezt az — ördög!
Én bizon nem vagyok tinó,
Magyar birka, sem merinó, —
Isten hozzád — (nem jut eszembe kadencia.)

Kukoricza János.

Hogy jut el az ember oda, a hova nem akart.

(Tanulmányul a mai kor politikusaiknak.)

Pesten egy kapu alatt igen szép photographiákat láttam meg, rávettem magamat, hogy felkeresem a mesterüket, ha magasan nem lakik. A kirakat mellé volt festve egy e felirattal: „Heidenkopf, photograph, az emeleten.“ No, egy emeletet fölmászni még csak rászánom magamat. Az első emeletre érve, megint egy másik ilyent találok, e fölirattal: „Heidenkopf, photograph, a felsőbb emeleten.“ — De ha már egy emeletet másztam, ezt nem hagyom kárba veszni; még a másikat is csak nyakamba veszem. A mint fölérek, találok egy harmadik újjmutatót: „Heidenkopf, photograph, a harmadik emeleten.“ Ördög és pokol! Ez már rászédetés! Még egy harmadik emelet! De ha már kettőt reszkiroztam, csak felmegyek a harmadikon is. Szép. Ott meg egy negyedik „füge“ várt rám „Heidenkopf photograph atelierje a padláson.“ Ezer mennykő! Meg vagyunk csalva! Mit tegyek most? Visszamenjek haragomban? Ez a quid juris. De a „quid consilii“ azt tanácsolja, hogy ha már idáig fáradtam, az ne történt légyen hiába s csak fölmentem hát a padlásra is. Pedig ha a kapuban azt mondta volna valaki, hogy menjek fel a harmadik emelet fölötti padlásra, majd hátba vágtam volna. Sic itur ad astra! (Cadentia „Rajxrat.“)

Alkotmányos rab.

Ebben az esztendőben történt, hogy egyszer egy idegen paraszt ember beállit Szabolcs megye várnagyához, s beszél előtte, nem csekély bámulatára ekképen:

— Én Szabolcs vármegyében születtem; most szököm Debreczenből, hol több évi börtönre vagyok ítélve, de a mi belőle még hátra van, Nagy-Kálló városában akarom letölteni mint „alkotmányos fogoly“, s egy perczig sem leszek tovább „császári királyi rab.“

Borkoresolyák.

N. birtokos egyetlen fia kitanulván valamennyi d—nyi iskolát, haza került gazdálkodni. Az ifju urnak igen phlegmaticus temperamentuma lévén, nagyokat aludt és hizott. Egy délután, már estve felé az édes mama betekint a benyilóba, hol egyetlen fia akkor ült fel az ágyon, és nagyokat ásítózott.

— Mit csinálsz egyetlenem?

— Fölültem pihenni édes anyám.“

— 1842. junius 8-kán reggel 7—8 óra közt, kik még visszaemlékeznek, tudjuk hogy egész Magyarországon több perczig tartó teljes napfogyatkozás volt. A szokatlan — egy ember életében igen ritkán előforduló e mennyei jelenet vizsgálata — s bámulása és csodálatára országszerte mindenütt egyesek s csoportok színes vagy füstölt üvegdarabokkal szemre szögezve várták a bekövetkezendő s csodálták a bekövetkezett elsötétülést. Így valánk mi is hölgyek s férfiak számos társaságban. — A közel csürben tótok birkákat nyir-

tak; Marcsi pedig a zsákban taposta a gyapjút. A nap elsötétülésére a tótok mind kiszaladtak a csürből, s letérdelve hányták magokra a keresztet. Marcsi az alatt kibúvik a zsákból, jól tudva hol rejtődzik a nyírók szalmás üvege, mind kiissza annak pálinka-tartalmát.

A jelenet végén, midőn a nyiri gazda a kis ijedség után egy kis sziverősítő végett a pálinkaüveget elővenné, s annak üres voltát szomorun tapasztalná, mindjárt Marcsi jött nála gyanuba, mert ugyancsak vigan danolta tánczolta odabent a zsákban a csárdást; midőn azért szidná a torkát: Hja, mentegetődzik Marcsi:

— Én is üvegen akartam nézni a napot, mint oda künt az urak.

= (Történelmi párvonal.) 1514-ben, Dózsa alatt a magyar jobbágyok emberi jogaik és szabadságukat elnyomni akaró uraik ellen föllázadnak; Temesvárnál legyőzetnek; a lázadás vezetői kikeresett kegyetlenséggel kivégeztetnek, az egész jobbágyság sulyosb rabigába hajtatik. Erre bekövetkezett 12 év mulva a mohácsi veszedelem.

1849-ben a magyar nemzet szabadsága, független nemzeti állása védelmében az egyesült orosz-osztrák hadak által Temesvár alatt és vidékén legyőzetik, a hadak és nép vezetői kivégeztetnek, az egész magyar nemzet sulyos rabigába hajtatik. Erre bekövetkezett az előbb győző, majd nemzetiség-elnyomó Ausztriára nézve is tíz év mulva a magenta-solferino-mohácsi veszedelem.

A mohácsi veszedelem után a magyarság két pártra szakadt Ferdinand és Zápolya közt, s a két viszálykodó fél közt a török lett a győztes.

Jelenleg Ausztria és Magyarország közt van szakadás: inter duos litigantes quis gaudebit tertius?

= X. cs. k. szolgabíró nagyon értett a Reisepartikuláre csináláshoz. Ha valamely faluban A. urat exequálta adóért, B-hez szállott, s itt magát, kocsisát, inasát, négy lovát jól tartatta, a kosztot napidijakat aztán fölszámítván, A. uron busásan behajtotta. — És mikor B. urra került az executio sora, akkor viszont A--hoz szállott, s detto miképen imént, cselekedett. Egyszer A—i ur puztájára ment adót behajtani, a gazdatiszthez szállott, evett ivott — was gut und theuer ist — maga, lova, cselédje; behajt, zálogol, végül Reisepartikulare=20 ft. A gazdatiszt nem rest, — Pestről étlapi árjegyzéket hozat, a l'Hotel de l'Europe vagy angol királynétől, fölszámítja tek. cs. k. szolgabíró urék mindössze lovastul cselédestül mit csak ittak, szénáztak, abrakoltak, visszanyujtja cserébe a contót, in summa 24 ft., és a Reisepartikulare 20 ftja kiegyenlítése után a fönnmaradt 4 ft megtérítettését követelte. — Megkapta-e, arról hallgat a krónika! annyi tény, hogy többé X. cs. k. szolgabíró ur K. gazdatiszthez urasága adóját exequalni nem ment, nem is mehetett, mert nem sokára bekövetkezett a hivatalok föl-
oszlása.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Tallérosy Zebulon levele Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram.

Mosd hallotam egy igen jó idea. Az az idea, hogy az osztrákiai birodalom a maga középpontumát tegye által nekünk Pestre Budába, s magyar parancsolja a többi tartománynak is. Aj, így már jó lesz. Mink centralizáljunk a birodalom, valamiképpen a birodalom centralizálta eddig nekünket; mink legyünk ezután Csehország számára azok, a mik voltak a nekünk számára ezelőtt csehek. Fölséges idea. (Engedelmet megkírek. A fölséges cím nem dukálja ideának, mert nem van ő még megkoronázva). Akkor lesz nekünk nagy boldogság. Van nekem nyolcz fiacskam, azt én akkor mind a status szolgálatára szentelem.

A *Janoska* — az nagyon szereti a macskákat kinoznyi, a cserebogarakat kötöznyi, és mas állatokat szurkálnyi, ebből lesz Karinthiában *zsandarm*.

a *Pistustucska* — az nagyon szereti az anya teje-feles fazekaiba beletorkoskodnyi; az lesz Morvában *financz*.

a *Gyurcsika*, mikor neki adnak valamit, hogy a testvérei közt ossza ki, soha sem ad nekik belüle semmi, lesz ebbül Sziléziában *Landesgerichts-Assessor*.

a *Mikuska* — ez nagyon szereti a többiekre arulkodni, ebből lesz Galicziában *politzaj*.

a *Matyuska* — az mindig földet eszi. Ez lesz Bukovinában *földkostoló*.

a *Kájuska* — addig tudja zsarolni az embert, míg oda nem adja neki, a mit kér. Az jó lesz Istriában *Steuereinnehmernek*.

a *Marczika* — az nem tud semmit: — az jó lesz professornak *Csehországba*.

végre a *Kalmuska*, az meg nagyon kicsike, — ha megkapja a könyvet, mingyárt kiszakítja belüle annyi levelet, a hany a markaba akad; — ez jó lesz Bécsbe *censornak*.

Igy lesz jól. Ha ezután mi latjuk el mind ezen jokkal az örökös tartományokat, valamiképpen elláttak ők nekünk ezen jokkal mindekkoráig. Aldott legyen, a ki ezt az ideat feltalálta.

Tallérosy Zebulon.

Variatiók e théma felett

Vessünk fátyolt a multakra.

I. Férj haza érkezik két évi távollét után, s otthon újszülött csemétét talál; — mi ez? Kérdi elszörnyedve.

„Apjuk! — vessünk fátyolt a multakra.“

II. Smüle figyelmezteti Baczúr Gázsit, hogy azt a kölesönvett száz forintot nem adná-e már meg?

„Smüle! — vessünk fátyolt a multakra.“

III. Rigó Petit elfogják a pandúrok; szolgabíró előveszi s kérdezősködik a lopott lóru.

„Tekintetes uram! — vessünk fátyolt a multakra.“

IV. Gazda kimegy a kaszásokhoz; úgy találja, hogy azok a drága napszámért verset alusznak. Káromkodni kezd.

„Gazda, ne lármazz! — vessünk fátyolt a multakra.“

V. Professor feladja a leczkét, diák nem tanulja meg; másnap kérdik tőle, hol kezdődik a középkor?“

„Clarissime, vessünk fátyolt a multakra.“

VI. Akadémiában új tag a „multakról“ olvas fel értekezést, kritika gyanánt azt mondják neki rá:

„Vessünk fátyolt a multakra.“

= Megint új tizkrajczárosokat adnak már ki. (Hát a régieket beváltják?) Be, ha megkaphatják; olyan ez, mint a porzó; senki sem eszi a porzót, azért a sok ide-odatöltögetésben utoljára mégis elfogy.

= (Ki az az idegen ur, a ki mindig ott ül amág-nások karzatán a képviselőházban.) Montálembert, (Hát persze, hogy *mondtam embert*.) Balgatag! Ez annak a neve: Montalembert. Francia. (No ez is jó. Addig várták, hogy Garibaldi eljő, míg eljött helyette Montalembert.)

= Egyszer a hortobágyi gulyás bevitte magával Debreczenbe bojtárját, ki még soha életében se városban, se templomban nem volt — husvét ünnepére. Mikor a templom elé értek, épen akkor megy teljes ornatásban tiszteletes Földvály uram a templomba, mely még nem látott jelenségen a bojtár annyira elragadtattott, hogy a papra mutatva kérdezné:

— Gazd uram! ez a husvét?

= Midőn 1850-ben valaki furcsa német nevének magyarításaért folyamodnék Geringer akkori országkormányzóhoz, ez vigasztalólag azzal veté el kérelmét:

— Lássá ön, az én nevemnél hitványabb sincs (gering-er), mégis országkormányzó vagyok.

= Ez is *Schmerling-octroi*, csak hogy régibb adatu. Egy anya nagyobbik fiacskájának két darab vajjas kenyeret adott, hogy az egyiket az udvaron játszó öcsésének adja. A nagyobb fiu, mielőtt az illetéket az öcsésének átadná, ezéből leharapott, s midőn ezért a kis fiu sirva panaszkodnék, így vigasztalja a bátyja:

— No ne sirj; lásd, *hogy egyforma legyen*, a magaméből is harapok.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Ha jó vége lesz, az a mi érdemünk, ha rossz vége lesz, az a ti hibátok.

— — Szép tréfa! Egy ismerősöm Bécsben járván, kíváncsiságból felment a Rájxrát ülésébe, s íme az ajtóban mivel találkozik. Deák Ferenczcel, Nyáry Pállal és Tisza Kálmánnal, már tudniillik in effigie, kiket is photographiált minőségben ott árulnak, — mint **Rájxrátokat!** — Hogy lesz az ember tudtán kívül nagyságos ur!

— — (Miért ment az úrnapi proseezio alatt báró Bach mezitláb a bűnbánók között?) Azért, hogy mint osztrák követ, birodalmát annál élethívebben képviselje.

— — Egy német nevű ur nevének megmagyarosíthatásáért folyamodván, azt hozta föl indokul, hogy ő kénytelen ezzel, miután egy hasonló nevű roszhitelű emberrel nem akarja magát minduntalan összezavartatni. Kérése helybenhagyatott. Erre a másik hasonló nevű folyomodik névmagyarosíthatásért, s ez viszont azzal indokol, hogy miután a becsületes druszája nevét elváltoztatta, s így többé amazzal össze nem zavarhatják, ez neki nagy hátrányára van, tehát ő is kéri, hogy nevén tudhasson.

— — (Mit végeztek kentek már az országgyűlésen?) Én azt akartam indítványozni, hogy olyan törvényeket hozzunk, a mik mellett *mind a két fél* megnyerje a perét, mert az olyan, a mely szerint az *egyik fél elveszti a pert*, mindig elégtelenséget szül; de nem engednek szóhoz jutni.

— — (Valjon mit csinálnának kentek, ha beváltaná a bécsi kormány azt a fenyegetését, hogy egyenesen választat a Rájxrátba s „nessuno”s czédulákat nem fogad el, hanem a kinek legtöbb szavazata van a

kevés között, azt ismeri el.) Akkor azt a tréfát lehetne tenni, hogy az ember a szavazatait olyan nevekre adná, a kik most Türrnél tanulják a Rájxrátságot: tessék aztán azokkal tanácsot ülni.

Bokréta

olyan 100 hazugságból, a mit az Augsburger Allgemeine egy félévi folyama alatt csupán magyar dolgokról kiadott. 1861.

1. Somssich Pál tetemes részt vett az oct. 20-ki diploma kieszközlésében. (Legkisebb része sem volt benne.)

2. A frakkot újra kegyelembe fogadták a pesti előkelő körök tánczvigalmain. (Bizonyosan nem járt odább az inasok előszobáinál.)

3. A magyar alkotmányos tisztviselők nem értenek a közigazgatáshoz. (Nem ám, de értett Bach!)

4. Magyarországon fennakad a tanítás ügye, mihelyt a német professorokat kiküszöbölik, mert itt nincs tanítónak való ember.

5. A magyarok mindenkit, a kinek német neve van, svábnak csufolnak.

6. A magyar nemzet nem több, mint 4½ millió.

7. Nyáry Pál főispáni helytartó lett.

8. A székelyekre küldött német hivatalnokokat nagyon szereti a nép, mert azok kötelességeiket híven teljesítik.

9. Magyar kereskedők csehországi ügyfeleiknek magyar nyelven írnak, azok meg nekik vissza csehül. Egyik sem érti a másik levelét, de így jár, ki a *közös németet* el akarja hagyni!!!

10. Deputatio indul Pestről István főherceghez, öt meghíni a nádori székbe.

11. Teleki Lászlót a drezdai kormány egyenesen a párizsi kormány (!) feladása következtében fogatta el.

12. Pesten a szülők nem akarják engedni, hogy az iskolában magyarul tanítsanak.

13. A magyar nyelv behozatalát az iskolákba csupán csak a *zsidók* követelik.

14. A *Betyárenthum* az egész országban reüssiroz. (Értsd: az alkotmányos önkormányzást.)

15. A magyarok *minden* birói ítéletet, mely a közel 12 év alatt hozott, meg akarnak semmisíteni.

16. Felfedezi, hogy Magyarországon a tory és whig pártok küzdenek egymással. (Valjon mi lehet az a *magyar whig?*)

17. Károlyi István gróf elutazása alkalmából a hayeresi szigetekre e szavakat adja a nemes gróf szájába: „én bizony nem veszélyeztetem a fejemet az urak bolondságaiért. (Ezért az egyért jól az órára is kommantottak a merész füllentőnek.)

(Folytatása következik.)

Mellékletek: Előfizetési felhívás az „Üstökös,” Magyar Sajtó,” és „Hirmondó,” második félévi folyamaira.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Al-országút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1861.

(Egyetem-utca 4. sz in)